

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **D. A.**, nar. X, e.č. X
státní příslušnost: T. r.
pobytem v ČR: X
zastoupen advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 2. 2023, č. j. OAM-1038/ZA-ZA11-ZA19-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce v podané žalobě připomněl svůj azylový příběh. Jeho jádrem jsou obavy o život v důsledku slovních výhrůžek rodiny dívky, s níž měl v Turecku intimní styk, a dohodli se na uzavření manželství, avšak její rodina se vztahem nesouhlasila, a tak žalobci vyhrožovala smrtí.
3. Žalobce je kurdské národnosti. Je obecně známo, že v Turecku státní orgány pohlíží na kurdské obyvatelstvo jako na „osoby nižší kategorie“. V důsledku shora citovaných výhrůžek smrti se žalobce ve vlasti necítil v bezpečí, a tak uprchl ze země. Přitom na policii se o pomoc neobrátil, neboť je Kurd. Učinil to z přesvědčení, že by mu nebyla poskytnuta dostatečná ochrana. Ačkoliv žalobce opustil Turecko ryze ze soukromých důvodů, bylo to především s ohledem na skutečnost, že by mu místní bezpečnostní složky vzhledem k jeho kurdské národnosti neposkytly dostatečnou ochranu.
4. Žalobce žalovanému vytkl, že se nezabýval skutečným postavením Kurdů v Turecku a ani tím, zda jim je poskytována ochrana, resp. účinná ochrana. Dále se nezajímal o důvody, proč se žalobce neobracel na příslušné bezpečnostní složky. S ohledem na čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod nemohla být žalobci poskytnuta ochrana v domovské zemi, a to pro jeho kurdskou příslušnost. Ochrana práv je v Turecku poskytována diskriminačním způsobem, neboť etnickým Kurdům je poskytována ochrana mnohem slabší než Turkům.
5. Žalovaný byl povinen zjišťovat, zda by na žalobcův požadavek na poskytnutí ochrany od bezpečnostní složky byl vůbec brán zřetel. To však nezjišťoval. Žalovaný sice nashromáždil zprávy ohledně justičního systému v Turecku, ovšem ani jedna ze zpráv neřeší to, zda mají Kurdové a Turci rovný přístup k poskytnutí ochrany ze strany státních orgánů.
6. Žalovaný uváděl na straně 4 napadeného rozhodnutí, že dle předložených zpráv nelze u Kurdů hovořit o jakémkoliv pronásledování s tím, že „*Kurdové patří mezi elity tureckého státu, jsou zastoupeni ve vrcholné politice, podnikatelské i státní sféře.*“ S tímto však žalobce nesouhlasí. Výsady má pouze ta část kurdské menšiny, která nechce poukazovat na svůj kurdský původ a vyznávat kurdskou kulturu. Jinak ale je kurdská menšina stále vnímána v Turecku jako problematická.
7. Žalobce dále uvedl odkaz na internetový portál Ústavu mezinárodních vztahů Praha, konkrétně na článek Karolíny Lahačkové, politoložky a turkoložky, ze dne 27. 9. 2021 s názvem Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a demokratický paradox. Autorka zde uvádí novou vlnu omezování politických práv od března 2021, kdy vláda a vládnucí strana AKP podala návrh na zrušení politické strany HDP a začalo omezování poslanecké imunity a zatýkání poslanců. Nová vlna omezování politické svobody byla tentokrát rozšířena z prokurdské strany HDP i na zástupce nejsilnější opoziční strany CHP.

8. Dále žalobce poukázal na usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 6. 2022 - o zprávě Komise o Turecku za rok 2021, konkrétně na jeho bod 30. Z uvedeného bodu žalobce citoval: Evropský parlament je znepokojen situací Kurdů v zemi a situací na jihovýchodě Turecka, pokud jde o ochranu lidských práv, svobodu projevu a politickou účast; dále je znepokojen zprávami o zapojení donucovacích orgánů do mučení a špatného zacházení se zadrženými osobami, když reagují na údajné bezpečnostní hrozby na jihovýchodě Turecka; EP odsoudil policejní vazby proti aktérům občanské společnosti a politickým oponentům v jihovýchodním Turecku a dále Turecko vyzval, aby zajistilo ochranu obránců lidských práv a zahájilo nezávislé vyšetřování případů; odsoudil útlak etnických a náboženských menšin, včetně zákazu jazyků skupin ústavou – mateřský jazyk kurdské komunity ve vzdělávání a ve všech oblastech veřejného života; mezinárodní právo chrání práva osob uplatňovat svou příslušnost k etnické nebo náboženské menšině a vyjadřovat se tradičním jazykem své menšiny; také poukázal na naléhavost obnovení důvěryhodného politického procesu, jenž povede k mírovému urovnání kurdské otázky.
9. Žalobce dále odkázal na bod 23. shora citovaného usnesení EP, z něhož vyplývá, že Evropský parlament se znepokojením konstatuje, že turecké orgány se soustavně zaměřují na stranu HDP, starosty zvolené za tuto stranu a její stranické organizace, což vyústilo v situaci, kdy je více než 4 000 členů této strany ve vězení; odsuzuje pokračující zadržování bývalých spolupředsedů strany HDP a žádá, aby byli okamžitě propuštěni; odsuzuje žalobu, jejímž cílem je zrušit stranu HDP a z politického života vyloučit 451 osob; v minulosti ústavní soud zakázal 6 prokurdských politických stran; případný zákaz strany HDP by byl závažnou politickou chybou, neboť by znamenal nevratné narušení pluralismu a demokratických zásad. Evropský parlament také požádal o vyjasnění úlohy 22. trestního soudu v Ankaře v tzv. případu Kobane vedeném proti 108 osobám, včetně politiků strany HDP, zejména pokud jde o údajné politické vměšování do tohoto případu.
10. Ačkoliv žalobce není členem politické strany, lze z výše uvedených článků vypozařovat náladu v Turecku ve vztahu ke kurdským příslušníkům, kdy je evidentní, že rovnost v právech není zaručena. Například poslankyně Sürücüová za stranu HDP vyzvala dne 9. 12. 2021 na půdě parlamentu Turecka k dodržování lidských práv Kurdů, přičemž pronesla několik vět v kurdštině. Nato jí byl vypnut mikrofon.
11. Podle žalobce dochází k omezování práva na sebeurčení u Kurdů. Vedle toho vládnoucí strana v Turecku podává návrh na zrušení politické prokurdské strany HDP. Z toho je patrné, že kurdská menšina by se měla podříditi požadavkům turecké většiny a neměla by kritizovat nerovnosti mezi Turky a Kurdy, tak se může relativně včlenit mezi tureckou většinu, a pokud se většině nepodřídí, bude muset snášet ústrky pro svůj původ. Pro úplnost žalobce dodal, že je zcela nemyslitelná opačná situace, tedy aby turecká většina byla trestána za protikurdské smýšlení.
12. Na počátku února 2023 zasáhla Turecko série ničivých zemětřesení, především oblast, ve které žalobce žil. Této události se žalovaný v napadeném rozhodnutí věnoval na straně 4, kde mimo jiné uvedl, že byly plně nasazeny záchranné a bezpečnostní složky státu a humanitární pomoc byla zajišťována tureckou vládou i ze zahraničí. Žalobce v této souvislosti žalovanému vytkl, že není zřejmé, z jakých pramenů tyto závěry čerpal, neboť nejsou obsahem žádného podkladu pro vydání rozhodnutí, jenž žalovaný shromáždil. Na základě toho je závěr žalovaného nepřezkoumatelný.

13. Oblast, ze které žalobce pochází (G.), byla zasažena zemětřesením ničivě. Jde o oblast obývanou především kurdským etnikem, které je považováno vládnoucí většinou za nepřizpůsobivé, popř. za příslušníky teroristických uskupení. Jde o oblast, kde jsou lidé odkázáni spíše na vlastní pomoc, než na pomoc vlády. V místě bydliště žalobce je humanitární krize a žalobce má obavu o své zdraví, pokud by se musel do místa svého bydliště vrátit. Na jiném místě v Turecku nemá žalobce rodinné příslušníky a ani žádné zázemí.
14. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

15. V podaném vyjádření žalovaný popřel oprávněnost žalobních námitek. V úvodu žaloby je sice citován azylový příběh, jenž žalobce předestřel ve správním řízení, nicméně důvody podané žádosti jsou dále pozvolna gradovány až do politických a národnostních měřítek na úrovni státu viděných očima Evropského parlamentu. Žalobce přitom své politické angažování v rámci uplatněné žádosti nikdy nezmínil, a pokud jde o jeho kurdskou národnost, pak žaloba zcela opomíjí, že otázkou Kurdů se již zabývala řada rozsudků, včetně rozsudků Nejvyššího správního soudu, a tato otázka již byla v obecné rovině vyjasněna. Nejvyšší správní soud zastává názor, že celková situace v zemi původu je taková, že turecká vláda se snaží práva kurdské menšiny respektovat, tuto menšinu neutlačovat, čímž se situace v tomto směru pozvolna zlepšuje. Vláda respektuje práva kurdské menšiny a pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce. Za této situace by tedy žalobce musel tvrdit skutečně ojedinělé důvody, pro které by nenalezl v zemi svého původu a ve vztahu ke své národnosti zastání. Takové důvody však žalobce v průběhu správního řízení netvrdil.
16. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou a účelovou. Sám žalovaný se vypořádal v průběhu správního řízení se všemi důvody podané žádosti. Současně žalobci vysvětlil, proč tvrzené důvody není možné považovat za azylově relevantní.
17. Odůvodnění napadeného rozhodnutí logicky a srozumitelně reaguje na zjištěné skutečnosti. Sdělení žalobce ve svém souhrnu nevedou k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Konkrétní důvody pro učiněný závěr žalovaného jsou dostatečně zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal ani přítomnost opodstatněných obav žalobce ze skutečného nebezpečí vážné újmy, pročez ani doplňková ochrana nebyla žalobci udělena. Žalobcem prezentované skutečnosti netvoří ani po zohlednění shromážděných podkladových informací o zemi původu logický předpoklad pro vystavení osoby žalobce riziku pronásledování nebo skutečného nebezpečí vážné újmy pro případ jeho návratu do Turecka. V tomto ohledu žalovaný dále odkázal na konkrétní souvislosti uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
18. Obsah žalobních námitek nebyl způsobit zpochybnit závěry již vyslovené žalovaným. Napadené rozhodnutí je věcně správné, zákonné, přezkoumatelné a netrpící vadami vytýkanými v žalobě. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, z něhož mimo jiné vyplývá, že *„Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky (...).“*

19. S ohledem na výše uvedené žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

20. Zdejší soud přezkoumal za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, v rozsahu uplatněných žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení předcházející jeho vydání, zohlednil i § 32 odst. 9 zákona o azylu, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
21. Předmětem soudního přezkumu bylo rozhodnutí žalovaného, kterým nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana v žádné z jejích možných forem. Žalovaný tedy neudělil žalobci azyl ani doplňkovou ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, přičemž v intencích těchto ustanovení rozčlenil i odůvodnění svého negativního rozhodnutí. Naopak z obsahu žaloby lze dovodit, že ji žalobce argumentačně směřoval pouze proti neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu, resp. neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Ostatní závěry žalovaného o neudělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobce nijak nerozporoval. Na základě toho se krajský soud nevěnoval dále přezkumu těchto pasáží napadeného rozhodnutí, neboť je lze pokládat za bezrozporné mezi účastníky řízení a souladné se zákonem. Naproti tomu soud dále přezkoumal v plném rozsahu dle uplatněných žalobních bodů důvody neudělení azylu podle § 12 zákona o azylu a neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
22. Soud předem obecně k věci uvádí, že institut azylu slouží osobám, které jsou v zemi původu pronásledovány ze zákonem stanovených důvodů, a současně není prostředkem pro řešení jakýchkoliv jiných problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43).
23. Žalobce v žalobě nejprve potvrdil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které byly jednoznačně objasněny již v průběhu správního řízení. Důvodem podané žádosti jsou výhrůžky smrti ze strany soukromých osob, kvůli vztahu s dívkou (sestřenicí) bez souhlasu její rodiny. Nicméně v podané žalobě žalobce zcela nově svůj azylový příběh graduje skutečně až do politických a národnostních měřítek na úrovni státu. V této souvislosti totiž nově tvrdil, že se z důvodu výhrůžek smrti neobrátil na policii ve vlasti, a to proto, že je Kurd, o nichž je obecně známo, že se na ně v Turecku pohlíží jako na osoby „nižší kategorie“ (ve správním řízení naopak žalobce uvedl, že na policii byl, ale tam mu sdělili, že se nedostal do ohrožení života, proč s tím nic moc dělat nemohou a nemají pravomoc zasáhnout, protože mu osoby nic neudělaly a jelikož nedošlo k fyzickému napadení, tak proti těmto osobám policie nic nemá; žalobce se sám na základě toho rozhodl, že žádnou oficiální stížnost/trestní oznámení na policii podávat nebude). Nově tak žalobce v žalobě tvrdil, že se na bezpečnostní složky neobrátil z přesvědčení, že by mu nebyla poskytnuta dostatečná ochrana před pohrůžkami svého strýce, a proto následně opustil Turecko jakoby ze „soukromých důvodů“, avšak proto, že by mu příslušné bezpečnostní složky neposkytly s ohledem na

jeho kurdskou národnost dostatečnou ochranu. V této souvislosti žalovanému vytkl, že se nezabýval postavením Kurdů v Turecku a ani tím, zda a jak jim je poskytována ochrana a zda je taková ochrana účinná. Žalobci nemohla být poskytnuta ochrana ve vlasti z důvodu jeho kurdské příslušnosti. Ochrana práv je v Turecku poskytována diskriminačním způsobem, přičemž etnickým Kurdům je poskytována ochrana mnohem slabší než Turkům. Žalovaný měl ve správním řízení zjišťovat, zda by bezpečnostní složky v zemi původu žalobce braly v potaz požadavek žalobce na poskytnutí ochrany. Ze zpráv shromážděných žalovaným ve správním řízení o Turecké republice nevyplývá, zda mají Kurdové a Turci rovný přístup k poskytnutí ochrany ze strany státní moci. Ačkoliv žalobce není členem žádné politické strany, lze z článků označených v žalobě (odkaz na internetový portál Ústavu mezinárodních vztahů Praha – článek Karolíny Lahačkové ze dne 27. 9. 2021; usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 6. 2022 – zpráva Komise o Turecku za rok 2021) vypožorovat „náladu“ v Turecku ve vztahu ke Kurdům, z níž plyne, že rovnost v právech není zaručena bez rozdílu (odkaz na poslankyni Sürücüovou za politickou stranu HDP, které v tureckém parlamentu po promluvě v kurdštině, vypnuli mikrofon). Z článků odkazovaných v žalobě podle žalobce dále vyplývá, že dochází k omezování zastánců kurdského práva na sebeurčení. V situaci, kdy vládnoucí strana v Turecku podává návrh na zrušení prokurdské strany HDP, je zřejmé, že Kurdové jsou menšinou, která se buď podřídí požadavkům turecké většiny, nebo se nepodřídí a bude muset snášet ústrky z důvodu svého původu. Ke konstatování žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v Turecku byly plně nasazeny po sérii ničivých zemětřesení záchranné a bezpečnostní složky státu, a také humanitární pomoc od turecké vlády a ze zahraničí, žalobce uvedl, že není zřejmé, z jakých pramenů žalovaný toto čerpá, protože jde o závěr nepřezkoumatelný. Na jihovýchodě je humanitární krize, jedná se o oblast Gaziantepu, kterou obývá kurdské etnikum, jenž si musí pomoci samo. V případě návratu do místa svého bydliště má žalobce obavu o své zdraví, naproti tomu na jiném místě v Turecku nemá žádné rodinné zázemí či příslušníky. Veškeré žalobcem uváděné důvody pro udělení mezinárodní ochrany je možné dle soudu podřadit maximálně pod ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu.

24. Podle § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec ad písm. a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod nebo ad písm. b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má.
25. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem.
26. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu považuje dle písm. a) uložení nebo vykonání trestu smrti, písm. b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, písm. c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo

vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo písm. d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

27. Soud nejprve ověřil z předloženého správního spisu i napadeného správního rozhodnutí skutková zjištění žalovaného a rovněž jeho skutkové a právní závěry v posuzované věci.
28. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 24. 11. 2022. Jedná se o první žádost žalobce o mezinárodní ochranu, nikdy předtím nepobýval ve státech EU a nikdy mu nebyla udělena víza či povolení k pobytu v jiných státech. V průběhu správního řízení žalobce předložil svůj občanský doklad Turecka za účelem prokázání své totožnosti a státní příslušnosti. Dne 29. 11. 2022 žalobce poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ještě téhož dne s ním byl proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka z tureckého jazyka. V rámci toho žalobce uvedl, že se narodil na území Turecka ve městě Sanliurfa-Suruc, je státním příslušníkem Turecké republiky, kurdské národnosti, dorozumí se turecky a kurdsky, je svobodný a bezdětný, zcela zdravý, bez jakýchkoliv zdravotních omezení. Jeho náboženským přesvědčením je islám, nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny, avšak sympatizuje se stranou HDP, kterou chodí volit při volbách. Má základní vzdělání, v Turecku pracoval v létě jako zemědělec na poli, v zimě na stavbách. Ve vlasti naposledy bydlel ve městě G. s rodiči (předtím s dědečkem ve městě S.), vždy v rodinných domech. Všichni tito jeho příbuzní jsou v Turecku, matka je ženou v domácnosti, otec pracuje v továrně, jeden sourozenec studuje a další tři sourozenci jsou ještě malí. Další bratr A. A., nar. X, pobývá někde v ČR na pracovní vízum. Žalobce nevlastní cestovní doklad. Vízum do ČR si nevyřídil, neboť na to neměl čas, utíkal. Z Turecka vycestoval dne X - z I. v nákladním voze, jehož řidič jej odvezl do ČR. Vysadil ho poblíž B., do Z. si žalobce vzal taxi. ČR nebyla jeho cílovou zemí, chtěl se dostat kamkoliv do Evropy. Cestoval nelegálně. Na území ČR vstoupil kamionem dne 24. 11. 2022. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že mu v Turecku vyhrožovala smrtí rodina dívky, s níž měl v Turecku intimní vztah. Dívka, Z. A., byla jeho sestřenicí. Začátkem I. 2022 spolu měli intimní styk a rozhodli se, že se vezmou. Když to dívka oznámila své rodině, tito s tím nesouhlasili a začali žalobci slovně vyhrožovat zabitím. Nejprve telefonicky, pak ho pronásledovali na ulici ve městě G. a vyhrožovali mu na veřejných místech. Rodině vadilo, že měli intimní styk před svatbou, a také to, že žalobce neměl podle nich dostatek financí, aby dívku zajistil. Měli pro ni vyhlédnutého jiného ženicha, který byl movitý. O svém problému řekl žalobce otci, který mu doporučil, aby raději vycestoval z Turecka. Z důvodu tohoto vyhrožování byl žalobce i na policii, ale tam mu sdělili, že se nedostal do ohrožení života, a že oni s tím nic moc dělat nemohou, neboť nemají nyní pravomoc zasáhnout. Jelikož mu ti lidé nic neudělali a k fyzickému napadení nedošlo, tak proti nim nic policisté nemají. Na základě toho se žalobce rozhodl, že žádnou oficiální stížnost na policii nebude podávat. Odjel do I., odkud pak po dvou dnech vycestoval do Evropy. S uvedenou dívkou není v kontaktu, je pravděpodobné, že se nachází ve městě S. Rodina dívky již žalobce po jeho odjezdu nekontaktovala. V Turecku žalobce neměl žádné jiné problémy, nebyl trestně stíhán, neměl problémy s bezpečnostními orgány ani státními orgány. Pokud by se žalobce vrátil do Turecka, rodina dívky by mu mohla zase vyhrožovat, situace by byla stejná. Žalobce chce v ČR být u svého bratra a začít pracovat. Pokud by nebylo jeho žádosti o mezinárodní ochranu vyhověno, odjede do jiné země, avšak do Turecka se vrátit nechce. Na podporu svých tvrzení žalobce nedoložil žádné dokumenty. Nevyužil ani svého práva na přetlumočení celého protokolu o pohovoru za účelem zpětné kontroly, protokol bez

připomínek podepsal. V průběhu správního řízení žalovaný shromáždil v této věci řadu podkladů a zpráv ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, jenž jsou součástí správního spisu. Žalobci byla dána dne 4. 1. 2023 možnost seznámit se se shromážděnými podklady, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Žalobce se k tomuto správnímu úkonu dostavil, avšak s obsahem podkladů se nechtěl seznámit, ani se k nim vyjádřit, doplnění podkladů nenavrhl a neuvedl ani žádné nové skutečnosti či informace, které měl správní orgán vzít v potaz při posouzení jeho žádosti.

29. Krajský soud má za to, že na základě výše provedených skutkových zjištění učinil žalovaný správné skutkové a právní závěry ve věci. Je také třeba poukázat na to, že žalovaný obstaral dostatečné a relevantní informace ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, včetně informací o tureckých občanech kurdského původu, a také o tureckém policejním sboru. Zjištěné informace, včetně popisu jejich zdrojů, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci vycházel, jsou popsány na několika místech v napadeném rozhodnutí (str. 2, 5, 6), pročť soud na tyto pasáže napadeného rozhodnutí pro stručnost odkazuje. Ostatně žalobce v průběhu správního řízení nijak nezpochybňoval zajištěné podklady ani informace z nich plynoucí, žádné doplnění podkladů nenavrhoval a rovněž neuváděl ani nové skutečnosti, jež by měl vzít žalovaný při rozhodování v potaz (žalobci byla dána možnost ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí, popř. vyjádřit námitky proti těmto informacím či jejich zdrojům, avšak žalobce této možnosti nevyužil, k podkladům se nechtěl vyjádřit, doplnění podkladů nenavrhoval a nechtěl uvést ani žádné nové skutečnosti, které měl žalovaný vzít v potaz při posuzování žádosti žalobce). Pokud jde o žalobní argumentaci, pak ta byla zcela mimoběžná s argumentací žalobce uplatněnou v průběhu celého správního řízení (včetně vylíčení azylového příběhu). Žalobce pouze v úvodu žaloby zopakoval dosud tvrzený důvod podané žádosti o mezinárodní ochranu, tedy slovní výhrůžky smrti od rodiny dívky, s níž měl žalobce v Turecku intimní poměr, ve zbytku žaloby naopak zcela nově formuloval odlišné důvody svého odchodu ze země původu. K prvně uváděnému důvodu jeho odchodu z vlasti (výhrůžky smrti od rodiny dívky, s níž měl poměr), se v žalobě již nijak blíže nevyjádřil, ale místo toho začal účelově využívat známých potíží kurdské menšiny v Turecku. Oproti správnímu řízení tak nově formuloval své údajné obavy z policie, a to proto, že je Kurd, na něž se v Turecku pohlíží jako na „osoby nižší kategorie“. Ze stejného důvodu se údajně ve vlasti neobrátil na bezpečnostní složky, protože ty by mu pro jeho kurdskou národnost neposkytly dostatečnou ochranu před pohrůžkami strýce. Na těchto nových tvrzeních postavil žalobce své výtky vůči napadenému rozhodnutí. Nelze si tedy nevšimnout, že tvrzení uvedená v žalobě, nejsou shodná s těmi, co žalobce učinil v průběhu správního řízení. V průběhu správního řízení žalobce nikdy nezmínil jakékoliv problémy v zemi původu, které by souvisely s jeho kurdskou národností. Neuváděl ani to, že by z důvodu diskriminace pro jeho národnost odešel z vlasti a požádal v ČR o mezinárodní ochranu. Účelová změna v argumentaci žalobce je patrná i z toho, že v žalobě uváděl, že se na policii s žádostí o ochranu neobracel, protože by mu stejně nebyla poskytnuta, neboť je Kurd, avšak při pohovoru ve správním řízení uvedl, že byl na policii kvůli výhrůžkám, ale tam mu sdělili, že mu nic neudělali (proti uvedeným osobám nic nemají), proto s tím nemohou nic moc dělat. Odlišnost v argumentaci žalobce nijak nevysvětlil. Přitom

z judikatury správních soudů vyplývá, že splnění povinnosti tvrzení má ve věcech mezinárodní ochrany zásadní význam, neboť žadatel svým tvrzením utváří rámec zjišťování skutkového stavu ve správním řízení. Je to tedy právě žalobce, kdo má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost tvrzení. K tomu například z rozsudku NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, vyplývá, že *„břemeno tvrzení spočívá zcela na žadateli, a je to tedy právě žadatel, kdo musí prokázat tvrzení o svém pronásledování či skutečně hrozící újmě vlastní věrohodnou, tj. přiměřeně pravděpodobnou, logickou, vnitřně nerozpornou a konzistentní výpovědí.“* Pokud se tedy žalovaný zabýval žádostí žalobce právě v rozsahu jeho tvrzení, které uváděl v průběhu správního řízení, tedy že důvodem jeho odjezdu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu jsou výhrůžky smrti ze strany soukromých osob kvůli vztahu s dívkou bez souhlasu její rodiny, pak postupoval zcela správně a v souladu s právními předpisy a citovanou judikaturou. Žalovaný nemohl posuzovat ve správním řízení něco, co žalobce vůbec netvrdil. To se týká například žalobní námitky, v jejímž rámci žalobce tvrdí, že žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, protože se nezabýval postavením Kurdů v turecké společnosti, zda je jim poskytována účinná ochrana, resp. nezkoumal důvody, proč se žalobce neobracel s žádostí o ochranu na policii. Žalobce se totiž v žalobě domnívá, že by mu bezpečnostní složky ochranu neposkytly, protože je Kurd. Žalovaný podle něj neřešil nerovný přístup Kurdů a Turků k poskytnutí ochrany ze strany státní moci. Krajský soud k tomu znovu opakuje, že uvedená tvrzení o diskriminaci Kurdů v turecké společnosti a neposkytnutí účinné ochrany ze strany bezpečnostních složek v souvislosti s kurdskou národností žalobce nikdy ve správním řízení nezazněla a z původně vylíčeného azylového příběhu nevyplývala. Napadené rozhodnutí žalovaného nemůže být z tohoto důvodu nepřezkoumatelné. Žalovaný se zabýval žádostí žalobce o mezinárodní ochranu zcela správně v rozsahu tvrzení žalobce, které uvedl v průběhu správního řízení.

30. K nově vyjádřeným pochybnostem o poskytování dostatečně účinné ochrany právům a o možné diskriminaci z důvodu příslušnosti ke kurdské národnosti (vyjádřeno pouze v žalobě), soud uvádí, že tato tvrzení nebyla nijak konkretizována ani uvedena do souvislosti s konkrétní událostí či zkušeností žalobce. Současně nebyla ani ničím doložena. Žalobce nikdy neupřesnil, jak se ho nyní tvrzená diskriminace přesně dotýká a jakým jeho právům nebyla poskytnuta účinná ochrana. Není ani pravdou, že kvůli výhrůžkám se žalobce na policii neobrátil, protože byl přesvědčen, že by mu bezpečnostní složky neposkytly dostatečnou ochranu z důvodu jeho kurdské národnosti. Z provedeného pohovoru se žalobcem dne 29. 11. 2022 vyplývalo, že žalobce kvůli těmto výhrůžkám na policii byl. Uvedl k tomu i to, že policie nemohla zakročit, protože proti vyhrožujícím osobám nic nemá. Z uvedeného není zřejmé, jak moc důvěryhodně žalobce vyložil policistům svoji situaci a jakými důkazy osvědčil výhrůžky osob. Pokud nebyl důvěryhodný a tvrzené jednání nedoložil, policie těžko mohla ve věci konat. Nejednalo by se o odepření ochrany ani diskriminaci. Takto by to probíhalo i v jiných zemích. Nasvědčuje tomu i to, že žalobcem označený konflikt v zásadě proběhl mezi příbuznými, tedy Kurdy (žalobci měl slovně vyhrožovat strýc s rodinou kvůli intimnímu vztahu se sestřenicí). Pohoršení příbuzných se v případě, jak jej naznačil žalobce, lze těžko divit, neboť intimní vztah mezi příbuznými je zcela nepřijatelný. Z výpovědi žalobce ještě vyplývá, že se spokojil s vysvětlením policie a nehodlal podávat na policii žádnou oficiální stížnost ani trestní oznámení. I v této souvislosti žalobce nemůže tvrdit, že je bezpečnostními složkami diskriminován pro

svoji kurdskou národnost, a že mu byla odepřena účinná ochrana jeho práv, když oficiální podání na policii ani neučinil. Podle názoru soudu byla nová tvrzení (o diskriminaci Kurdů a neposkytování účinné ochrany jejich právům) uplatněná až v žalobě motivována snahou žalobce účelově vygradovat jeho azylový příběh tak, aby byl zajištěn pozitivní výsledek v této věci. V této souvislosti soud nemůže přisvědčit tomu, že by napadené rozhodnutí bylo z výše uvedených důvodů zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, když se údajně žalovaný nezabýval dostatečně diskriminací Kurdů a poskytováním účinné ochrany jejich právům. V této souvislosti soud odkazuje na judikaturní závěry NSS uvedené v jeho rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003 – 38, z něhož vyplývá, že *„Jestliže cizinec v řízení o udělení azylu vůbec netvrdil, že je pronásledován či diskriminován ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, není posouzení politické situace a stavu dodržování lidských práv ve státě, jehož občanství cizinec má, nezbytné.“*

31. Pro úplnost soud ještě uvádí, že z výpovědi žalobce při pohovoru není možné dovodit, že by se turecké státní orgány či policie chovaly k žalobci jakkoliv diskriminačně. Sám žalobce nikdy nic takového nepotvrdil. K účelovosti nové argumentace použité žalobcem až v podané žalobě soud doplňuje, že v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu dne 4. 1. 2023 byl žalobce mimo jiné vyzván, aby doplnil nové skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v potaz při posuzování jeho žádosti. Z protokolu o uvedeném správním úkonu však vyplývá, že žalobce již nechtěl uvést žádné další nebo nové informace k podané žádosti. Pokud žalobce uvádí nové informace až nyní v podané žalobě ze dne 20. 3. 2023 (tedy jen měsíc po vydání napadeného rozhodnutí), svědčí to o účelovosti takových tvrzení. Přitom v nově použité argumentaci nejde o okolnosti či informace, které by teprve nyní při podání žaloby vyšly v případě žalobce najevo. Naopak jde o zcela nově utvářené důvody, pro něž měl žalobce opustit vlast. Taková změna argumentace je zcela nevěrohodná.
32. Ke shora provedeným závěrům soud ještě doplňuje, že v průběhu správního řízení se žalovaný zabýval v nezbytném rozsahu politickou a bezpečnostní situací v Turecku, dále obecnou situací v Turecku (zdravotní péče, sociální péče, bydlení, trh práce, vzdělání), a také informacemi o tureckém policejním sboru a vysoké inflaci (informace shromážděné žalovaným v průběhu správního řízení jsou součástí správního spisu). Své rozhodnutí tak žalovaný podložil řadou relevantních zpráv o situaci v Turecku.
33. Pokud žalobce uvádí, že etnickým Kurdům je v Turecku poskytována mnohem slabší ochrana jejich práv než Turkům, resp. že ze shromážděných zpráv nevyplývá, zda mají Kurdové a Turci rovný přístup k poskytnutí ochrany ze strany státní moci, pak podle soudu není zřejmé, z jakých informačních zdrojů takové informace čerpá žalobce a čím je dokládá. Z dostupných zdrojů informací o Turecku totiž vyplývá, že pro všechny obyvatele Turecka platí jednotný právní řád a stejné právní předpisy. Pokud jde o kurdskou národnost a tzv. kurdskou národnostní otázku v Turecku, pak žaloba zcela opomíjí, že postavením Kurdů v turecké společnosti se již zabývala řada rozsudků Nejvyššího správního soudu, pročež tato otázka již byla v obecné rovině vyjasněna. Ohledně celkové situace v Turecku totiž NSS zastává názor, že turecká vláda se snaží respektovat práva kurdské menšiny, tuto menšinu neutlačovat, přičemž situace se v tomto směru pozvolna zlepšuje. Turecká vláda pronásleduje pouze kurdské povstalce, kteří proti ní bojují se zbraní v ruce. Za této situace by tedy musel žalobce konstantně

tvrdit opravdu ojedinělé důvody, pro které by v zemi svého původu nenalezl s ohledem na svou národnost ochranu a zastání. Ovšem takové důvody žalobce ve správním ani žalobním řízení netvrdil.

34. Shora učiněné závěry krajského soudu jsou zcela podřaditelné pod hodnocení naplnění podmínek žalobce pro udělení azylu ve smyslu § 12, a také doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V tomto rámci soud dále provede vypořádání, zda došlo v případě žalobce k naplnění zákonných podmínek pro udělení azylu (§ 12 zákona o azylu) a doplňkové ochrany (§ 14a zákona o azylu).
35. Ve shodě s žalovaným krajský soud dospěl k závěru, že žalobce nenaplnil azylové důvody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Pro udělení azylu dle tohoto ustanovení musí být zjištěno, že žalobce je v zemi původu pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Po posouzení tvrzení žalobce v průběhu správního řízení není možné učinit závěr, že žalobce ve vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod (ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu), za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Z tvrzení žalobce nevyplývala žádná skutečnost, která by odkazovala k tomu, že ve vlasti vyvíjel politické aktivity, za něž by byl pronásledován. Ke svému politickému přesvědčení pouze uvedl, že nikdy nebyl členem žádné politické strany ani skupiny a sympatizuje s politickou stranou HDP, kterou volí při volbách. Jinak politicky aktivní nebyl.
36. Důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tedy s politikou či uplatňováním politických práv a svobod nijak nesouvisí. Žalobce netvrdil, že by byl členem jakékoliv politické strany nebo že by měl nějaké politické přesvědčení anebo že by byl postihován pro své politické preference. Naopak jeho žádost o mezinárodní ochranu se zcela míjí s politickými motivy. Jelikož žalobce nebyl ve vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, bylo zcela v souladu se zákonem, pokud mu z tohoto důvodu nebyl azyl udělen.
37. Na základě skutkových zjištění nebylo možné, ve shodě se závěry žalovaného, učinit ani pozitivní závěr o tom, že by žalobce mohl ve vlasti pocítovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti.
38. Žalobce v žalobě připomněl svůj azylový příběh, který uplatnil již ve správním řízení. V popsaném azylovém příběhu žalovaný nenašel zcela po právu stopy azylového pronásledování z důvodu žalobcovy rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Žalobce nikdy po celou dobu správního řízení a ani při vylicení „svých důvodů“ pro podání žádosti o mezinárodní ochranu netvrdil jakékoliv problémy ve své vlasti kvůli kurdské národnosti. Natož, aby ze stejného důvodu zpochybňoval postup policie, tedy že by pro jeho kurdskou národnost měla postupovat diskriminačně, a žalobce by tak neměl rovné právo na poskytnutí účinné ochrany. Taková tvrzení ve správním řízení a při vylicení azylového příběhu žalobce neuváděl. Poprvé toto uplatnil až žalobě, přitom zjevně účelově, neboť formulace použitých tvrzení není založena na reálných zkušenostech žalobce s postupem policie a bezpečnostních sborů v Turecku. Používá jen obecné

námítky a nikoliv konkrétní okolnosti diskriminace a nerovného přístupu policie. Kurdská národnostní otázka je v případech jinak nedůvodných žádostí o mezinárodní ochranu u ekonomických migrantů často zneužívána, domnívají se, že tím může být snadněji dosaženo úspěchu ve věci. Potíže žadatele ve vlasti z důvodu kurdské příslušnosti by měly jednoznačně vyplývat z vylíčeného azylového příběhu a musí být logicky podloženy. To se však v případě žalobce nestalo. Žalovaný neměl ve věci žádnou indicii k tomu, aby detailně rozebíral rovnost přístupu turecké policie v případě šetření osob kurdské národnosti. Jelikož žalobce nepodal trestní oznámení (ani jinou oficiální stížnost k zahájení úkonů policie), nebylo možné učinit závěr o tom, že by mu skutečně nebyla ochrana poskytnuta. Možnosti policie zasáhnout proti pachateli výhrůžek na základě ničím nedoloženého tvrzení jsou omezené v jakémkoliv státě na světě. Sám žalobce uvedl, že s dívkou, s níž měl intimní poměr, již není v kontaktu, a že její rodina ho již po odjezdu z města G. nekontaktovala. Tvrzení žalobce o tom, že pokud by se do Turecka vrátil, bylo by mu rodinou dívky opět vyhrožováno, je tak zcela nelogické a není ničím podloženo. Rodina dívky se o návratu žalobce do Turecka nemusí dozvědět, žalobce se může přestěhovat do jiného města, dívka už může být vdaná za vybraného bohatého ženicha a předchozí události budou dávno zapomenuty. Problémy s vyhrožováním musí žalobce řešit ve své vlasti, nikoliv v ČR. Pokud by mu byla pomoc na příslušné policejní stanici odepřena, může se obrátit na jinou policejní stanici, anebo podat přímo podnět k tureckému státnímu zástupci. Může podat podnět i v případě špatné práce turecké policie nebo v případě její nečinnosti. V krajním případě může podnět směřovat přímo k Inspekční komisi Generálního ředitelství bezpečnosti, což je obdoba našeho GIBS, která prošetřuje práci a trestné činy samotných tureckých policistů. Žalobce může ve vlasti využít celou řadu nástrojů ochrany, nicméně žádný nevyužil.

39. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádnou okolnost, jenž by měla negativní dopad na běžný život žalobce v zemi původu, a která by současně dosahovala úrovně pronásledování ve smyslu zákona o azylu, resp. mohla by přinášet žalobci odůvodněné obavy z takového pronásledování. Žalobcem uváděné problémy nelze podřadit pod azylově relevantní pronásledování. Žalovaný tedy zcela po právu rozhodl tak, že se azyl podle § 12 písm. b) zákona o azylu žalobci neuděluje.
40. V návaznosti na výše uvedené závěry je třeba opět ve shodě s žalovaným uvést, že žalobce nesplnil ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Jednotlivé vážné újmy, které mohou žadatelům hrozit na podkladě důvodných obav v případě návratu do vlasti, jsou specifikovány pod jednotlivými písmeny v ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. Tyto jednotlivé hrozby vážné újmy soud porovnal (stejně jako žalovaný) se situací v Turecku a s argumentací žalobce.
41. Žalobce neuvedl a stejně tak soud či správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě nichž by mohla žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti (§ 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu). Trest smrti byl v Turecku zrušen od roku 2004. Rovněž Amnesty International monitoruje Turecko jako zemi, která ve své legislativě zrušila trest smrti za veškeré trestné činy (k tomu srov. Informace OAMP, Turecko – Bezpečnostní a politická situace v zemi, červenec 2022).
42. Soudní přezkum se dále týkal ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tedy zda tu jsou důvodné obavy žalobce z toho, že pokud by byl vrácen do země původu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího

zacházení, přičemž by nemohl využít ochrany státu, jehož je státním občanem. K tomuto ustanovení krajský soud předem uvádí, že jeho znění bylo přejato z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ se vychází z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z této judikatury mj. vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení, nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv. Pokládat trest za ponižující, při aplikaci čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, lze tehdy, pokud ponižení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnou mimořádného stupně úrovně, jehož ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. K tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu lze shledat jen tam, kde takové nebezpečí skutečně reálně a bezprostředně hrozí, a nikoliv tam, kde vůbec nastat nemusí nebo může nastat pouze v případě přidružení se dalších okolností, které dosud nelze předjímat.

43. V tvrzení žalobce nebylo možné nalézt indicie, které by mohly vést k závěru, že žalobce by měl být po svém návratu do vlasti vystaven hrozbě nebezpečí nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, popř. že by tam měl být mučen. Také ze Zprávy OAMP – Turecko, bezpečnostní a politická situace v zemi (červenec 2022) vyplývá, že ústava i zákony Turecké republiky zakazují mučení i jiné formy krutého, nelidského a ponižujícího zacházení. Objevují se však zprávy, že někteří členové bezpečnostních složek tyto praktiky využívají, přičemž míra jejich používání stoupla v návaznosti na neúspěšný pokus o vojenský převrat v červenci 2016. Jak již bylo ale shora uvedeno, z výpovědi žalobce nebylo možné dovodit, že by se k jeho osobě někdy chovaly orgány činné v trestním řízení jakkoliv diskriminačně. Žalobce nic takového netvrdil. V průběhu správního řízení nikdy nezmínil kurdskou problematiku, a nikdy také netvrdil, že by měl jako Kurd v zemi původu nějaké problémy. Teprve až v žalobě zmínil v obecné rovině možné problémy Kurdů. Nešlo však o problémy, které by přímo na něj dopadaly. Pro stručnost soud odkazuje i zde na výše provedený výklad ohledně vypořádání námitky diskriminace Kurdů a neposkytování účinné ochrany jejich právům. Žalobce neměl ve své vlasti nikdy žádné potíže s bezpečnostními či jinými státními orgány, nebyl trestně stíhán ani odsouzen a nijak se neúčastnil událostí souvisejících s pučem v červenci 2016 nebo jakýchkoliv jiných protivládních aktivit.
44. Zhodnocením informací poskytnutých žalobcem o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzením hlavních motivů žalobce k odchodu z vlasti, a také aktuálních informačních pramenů, jež v této věci shromáždil žalovaný, musel soud přisvědčit závěrům žalovaného o tom, že žalobci v případě jeho návratu do vlasti nehrozí přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.
45. Ze shromážděných informačních podkladů (ale i z veřejného zpravodajství) je známo, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu).
46. K uvedenému je třeba doplnit, že naprostá většina území Turecka je bezpečnostně zcela v pořádku a na vnější straně syrské hranice se Turecko snaží dlouhodobě vytvořit nárazníkovou zónu, aby mohlo čelit případným problémům vyplývajícím z občanské války probíhající v Sýrii. Jedná se o lokální a v současnosti již v podstatě ukončený zdroj

napětí. Z bezpečnostního pohledu patří Turecko k nejstabilnějším zemím blízkovýchodního regionu, neboť není ve válečném stavu s žádným ze sousedních států. Současně tam neprobíhá ani vnitřní válečný konflikt. Pobývat lze tedy z tohoto pohledu ve všech oblastech Turecka.

47. Žalobci nehrozí v případě jeho návratu do vlasti vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu [§ 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu].
48. Vzhledem k azylovému příběhu žalobce a uplatněným námitkám se soud dále zabýval otázkou, zda vycestování žalobce do Turecka, nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Hlavním - původním důvodem odchodu žalobce z vlasti byly výhrůžky smrti ze strany příbuzných dívky, s níž navázal intimní vztah, přičemž žalobce při pohovoru uvedl, že by se tyto výhrůžky opakovaly, pokud by se do vlasti vrátil. Bylo tedy třeba posoudit, zda v případě neudělení mezinárodní ochrany nedojde k porušení zásady non-refoulement, kdy by byl žalobce návratem do vlasti vystaven reálnému a bezprostřednímu ohrožení života. Podle výpovědi samotného žalobce šlo pouze o slovní výhrůžky zabitím ze strany rodiny dívky s tím, že nejprve mu vyhrožovali telefonicky a poté i na veřejných místech ve městě G. Po odjezdu žalobce z tohoto města již ale nebyl rodinou dívky kontaktován. Kvůli výhrůžkám se žalobce údajně obrátil na tureckou policii, která mu sdělila, že prozatím nemůže zasáhnout, protože mu vyhrožující osoby nic neudělaly. Žalobce se pak rozhodl nepodávat trestní oznámení ani oficiální stížnost na policii. Z jeho výpovědi také vyplynulo, že intimní vztah s dívkou trval velmi krátce, navázal jej na začátku listopadu 2022 a již 20. 11. 2022 odjel z města G. do I. a 22. listopadu 2022 opustil Turecko.
49. Definici pronásledování a souvisejících pojmů obsahuje také zákon o azylu. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.
50. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.
51. Podle § 2 odst. 7 zákona o azylu pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu ad a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo ad b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.

52. Podle § 2 odst. 5 zákona o azylu se ochranou před pronásledováním nebo vážnou újmou rozumí zejména přiměřené kroky příslušných státních orgánů, strany nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy, zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu, za předpokladu, že je taková ochrana účinná, není pouze přechodná a cizinec k ní má přístup.
53. V posuzované věci mělo docházet k slovním výhrůžkám smrti ze strany soukromých osob. S ohledem na poslední citovanou právní úpravu bylo třeba se zabývat tím, zda stát je schopen nebo ochoten zajistit žalobci odpovídajícím způsobem ochranu. Ze zprávy OBSE – Profil země: Turecko (únor 2022) vyplývá, že zajišťováním zákonnosti a pořádku na celém tureckém území je pověřeno turecké Ministerstvo vnitra, které plní své poslání prostřednictvím čtyř hlavních policejních orgánů. V městských oblastech tato působnost spadá pod Generální ředitelství bezpečnosti, ve venkovských oblastech pod Generální ředitelství četnictva. Policie má povinnost chránit bezpečnost osob a majetku, odhalovat, zatýkat a předávat pachatele a důkazy příslušným soudům, zabráňovat trestné činnosti. Na celém území je 1267 policejních stanic, které slouží občanům. Z veřejně dostupných zdrojů vyplývá, že množství policejních stanic a dalších policejních útvarů se nachází přímo ve městě G. Žalobce sice tvrdil, že se kvůli vyhrožování obrátil na policii, nicméně uvedl, že se nakonec rozhodl nepodat oficiální trestní oznámení nebo stížnost. Důvodem tohoto jeho rozhodnutí bylo údajné sdělení policie, že pokud se mu nic nestalo a nedošlo k fyzickému napadení, nemohou proti vyhrožujícím osobám zasáhnout. Není jisté, zda si žalobce nevymyslel návštěvu policie nebo samotné výhrůžky osob, protože o tom nedoložil žádný doklad. Jelikož nepodal oficiální trestní oznámení, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že by mu ochrana v zemi původu skutečně nebyla poskytnuta. Zásah policie proti pachateli výhrůžek na základě ničím nedoloženého tvrzení poškozeného, když ani nedošlo k žádné zřetelné újmě, je omezený kdekoli na světě, ČR z toho nevyjímá. Přístup turecké policie, pokud hned nepřistoupila k razantnímu opatření typu zatčení pachatelů výhrůžek, je do značné míry pochopitelný a nelze jej bez dalšího považovat za definitivní odepření ochrany žalobci. Podle tvrzení žalobce došlo jen ke slovním výhrůžkám, a jelikož žalobce poté ve velice krátké době vlast opustil (kontakt s dívkou navázal počátkem listopadu 2022, 20. listopadu 2022 již odjel do Istanbulu, 22. listopadu 2022 vycestoval ze země), lze se jen dohadovat, nakolik byly tyto výhrůžky skutečné a zda skutečně proběhly. K těmto výhrůžkám žalobce nic bližšího neuvedl. Pokud se cítil bezprostředně ohrožen, mohl se domáhat ochrany razantněji, nikdo mu v tom nebránil, mohl podat oficiální trestní oznámení nebo stížnost k nadřízenému konkrétního policisty. Svoji situaci mohl okamžitě účinně vyřešit i přestěhováním se do jiného města v Turecku. Sám uvedl, že jakmile opustil město G. (a krátce pobýval v I.), nebyl již rodinou dívky kontaktován. Okolnosti, které žalobce uváděl, nenásvědčují ani tomu, že by v případě jeho návratu do Turecka mohla být schopna rodina dívky ho vyhledat a ve výhrůžkách pokračovat (minimálně při jeho pobytu mimo město G.). Pokud by se tak přesto stalo, měl by žalobce především využít prostředků ochrany v domovském státě. Skutková zjištění v posuzované věci neprokázala, že by stát nebo příslušné organizace nebyly schopny nebo ochotny zajistit žalobci odpovídajícím způsobem účinnou ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Žalobce má nesporně přístup k této ochraně, nicméně ji ve své vlasti nevyužil. Po posouzení skutkových zjištění v této věci

nelze dospět k závěru, že by žalobci po návratu do vlasti hrozilo reálně a bezprostředně nebezpečí smrti nebo jiné vážné újmy. Návratem žalobce do vlasti nedojde k porušení závazku non-refoulement.

54. Vycestováním žalobce do vlasti nedojde ani k nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života, neboť žalobce nemá na území ČR vytvořeny žádné vazby, je bezdětný a v ČR nemá ani žádné příbuzné nebo blízké osoby, vyjma jednoho z mnoha svých bratrů, který je zletilý a pobývá zde na základě zaměstnanecké karty. K tomu žalobce při pohovoru ještě uvedl, že by v ČR mohl být u svého bratra a začít zde pracovat, pokud však nebude vyhověno jeho žádosti o mezinárodní ochrana, tak odjede do jiné země, ale do Turecka se vrátit nechce.
55. Na základě posouzení informací o zemi původu a též skutečností uváděných žalobcem, má soud ve shodě s žalovaným za to, že případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
56. Žalobce v žalobě vyjádřil nesouhlas s textem žalovaného obsaženým na straně 4 napadeného rozhodnutí, kde měl uvést, že *„podle předložených zpráv nelze v případě Kurdů hovořit o jakémkoliv pronásledování, kdy Kurdové patří mezi elity tureckého státu, jsou zastoupeni ve vrcholné politice, podnikatelské i státní sféře.“* Soud k tomu uvádí, že tato textace není na straně 4 ani nikde jinde v napadeném rozhodnutí obsažena. Na straně 4 napadeného rozhodnutí jsou řešeny především podmínky humanitárního azylu a je vyhodnocováno, zda tyto podmínky byly pro jeho udělení splněny. O pronásledování/nepronásledování Kurdů nebo jejich příslušnosti k elitám tureckého státu se v napadeném rozhodnutí nehovoří. Není zřejmé, proč toto žalobce žalovanému vytýká.
57. Citoval-li žalobce v žalobě z čl. 30 a 23 usnesení Evropského parlamentu - zprávy Komise o Turecku za rok 2021 (ze dne 7. 6. 2022), tak se jednalo o obecné citace, v nichž bylo vyjádřeno znepokojení EP nad situací Kurdů v Turecku (odsuzuje útlak etnických a náboženských menšin, včetně toho, že turecká ústava zakazuje jazyky skupin, jako je kurdská komunita), obzvláště byl pak znepokojen četnými zprávami o tom, že příslušníci donucovacích orgánů se zapojují do mučení a špatného zacházení se zadrženými osobami. Vyjádřeno bylo i znepokojení nad tím, že turecké orgány se soustavně zaměřují na stranu HDP, odsouzeno bylo zadržování několika bývalých předsedů strany HDP s požadavkem na to, aby byli okamžitě propuštěni. Odsouzena byla rovněž žaloba proti straně HDP, jejímž cílem je stranu zrušit a z politického života vyloučit 451 osob, které nebudou moci vykonávat žádnou politickou činnost. Zákaz této strany by byl chybou a představoval by nevratné narušení pluralismu a demokratických zásad. Tyto obecné citace z předmětné zprávy použité v žalobě ovšem nijak nesouvisí s konkrétním případem žalobce. Z vyličeného azylového příběhu žalobce nevyplývá, že by měl být v zemi původu zadržen, natož pak mučen. Z tvrzení žalobce rovněž vyplynulo, že v zemi původu nikdy nebyl politicky aktivní a rovněž nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí. Citace ze zprávy ohledně možného rozpuštění strany HDP nebo zadržování mnoha bývalých členů strany HDP tak vůbec nesouvisí s případem žalobce. Stejně tak odkaz na článek Karolíny Lahačkové ze dne 27. 9. 2021 s názvem Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a demokratický paradox (na internetovém portálu Ústavu mezinárodních vztahů Praha) se zcela míjí s azylovým příběhem žalobce. Žalobce například z článku vyzvedává to, že od března 2021 dochází k nové vlně omezování politických práv, neboť vláda AKP

podala k soudu návrh na zrušení strany HDP a začalo další omezování poslanecké imunity a zatýkání poslanců strany HDP. Vlna omezování politické svobody byla rozšířena z prokurdské strany HDP i na zástupce nejsilnější opoziční strany CHP. I když se jedná o závažná tvrzení o omezování politických práv v Turecku, není zde dána jakákoliv souvislost se žalobcem a jeho azylovým příběhem. Žalobce se nikdy politicky neangažoval a nebyl členem žádné politické strany. Souvislost, proč toto žalobce v žalobě uvádí, není vůbec zřejmá. Situace a okolnosti, na něž je prostřednictvím odkazů na články poukazováno, vůbec nedopadají na individuální případ žalobce. Žalobce v zemi původu neměl potíže se svojí kurdskou národností, nikdy nic takového neuváděl. Poprvé zcela účelově zmiňuje problémy kurdské menšiny až v žalobě, kdy právě pro větší důvěryhodnost odkazuje na výše uvedené články nebo zprávy, avšak bez jakékoliv konkrétní souvislosti s případem žalobce. Z textu žaloby je patrné, že používá různé útržkovitě zachycené negativní informace o zemi původu tak, aby byl úspěšný s žádostí o mezinárodní ochranu. Předkládané negativní zprávy však nemají přímou souvislost s případem žalobce ani jeho reálnou situací či poměry. Ze stejného důvodu žalobce poukázal například na projev poslankyně Sürücüové za stranu HDP, jenž v parlamentu vyzvala k dodržování lidských práv Kurdů, pronesla několik vět v kurdštině a na to jí byl vypnut mikrofon. Jedná se jistě o závažný případ omezování politických svobod, avšak není z něj patrná přímá souvislost s azylovým příběhem žalobce. Žalobce nebyl členem politické strany, politického života se neúčastnil. Popírat problémy kurdské menšiny v Turecku samozřejmě nelze, svědčí o tom obecně i zprávy shromážděné žalovaným, nicméně články nebo zprávy, na něž odkazuje žalobce v žalobě, nesouvisí s nyní projednávanou věcí. Žalobce ve vlasti neměl jakékoliv potíže se státními orgány a při vyličení azylového příběhu neuvedl žádné skutečnosti, pro něž by mělo být vůči jeho osobě postupováno diskriminačně nebo nerovně z důvodu jeho kurdské příslušnosti. Jedná se o účelové žalobní tvrzení, jenž graduje azylový příběh až do politických a národnostních měřítek, s cílem dosáhnout na mezinárodní ochranu, avšak bez reálného základu, a také v ostrém kontrastu s původně vyličeným azylovým příběhem žalobce.

58. Poslední žalobní námitka se týkala nasazení záchranných a bezpečnostních složek státu, a také humanitární pomoci zajišťované tureckou vládou i zahraničními vládami a organizacemi na jihovýchodě Turecka v souvislosti se zemětřesením v únoru 2023. Žalobci nebylo zřejmé, z jakých pramenů byly tyto závěry žalovaného čerpány, protože nebyly obsahem žádného podkladu pro vydání napadeného rozhodnutí, pročez dovedl, že závěry žalovaného jsou v tomto rozsahu nepřezkoumatelné. Soud ani v tomto nemohl žalobci přisvědčit.
59. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 20. 2. 2023 zcela jasně v tomto ohledu uvedl, že čerpal z veřejně dostupných zdrojů, z nichž se mimo jiné také dozvěděl o tom, že dne 6. 2. 2023 postihlo Turecko ničivé zemětřesení s vysokým počtem obětí na životech a obrovskými materiálními škodami (viz str. 4 napadeného rozhodnutí). Žalobce se k této katastrofě ve správním řízení nevyjadřoval. Pokud k zemětřesení došlo počátkem února 2023 a během 14 dnů žalovaný vydal napadené rozhodnutí v této věci, pak bylo zcela správné, že žalovaný v rozhodnutí reagoval na tuto přírodní katastrofu a využil k tomu alespoň veřejně dostupné informace, které tehdy sledoval celý svět. O katastrofě v Turecku informoval tisk, televize, internetové zpravodajství nebo sociální sítě. Veřejnost se tak dozvíдалa informace, co konkrétně se v Turecku stalo, jak moc ničivé zemětřesení to bylo a mnoho zemí či cizích nevládních organizací se tak snažilo Turecku

pomáhat. Dopady zemětřesení a následné záchranné práce na jihovýchodě Turecka sledoval celý svět doslova v přímém přenosu. Jedním ze silně zasažených míst byla i oblast města Gaziantep, odkud pochází i žalobce. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, i tuto okolnost žalovaný při svém rozhodování vzal v úvahu a zjišťoval, zda v případě žalobce existují důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by mu mohl být azyl udělen z humanitárních důvodů. Dospěl k závěru, že tato skutečnost takovým důvodem u žalobce není. V postižených oblastech byly plně nasazeny záchranné a bezpečnostní složky státu, na pomoc přijížděli i záchranáři z celého světa, rovněž byla zajišťována humanitární pomoc jak tureckou vládou, tak i ze zahraničí. Turecko se v žádném případě nenachází ve stavu totálního rozvratu, kdy by návrat žalobce do vlasti měl znamenat jeho ohrožení na životě nebo na zdraví. Přestože žalobce původně žil se svojí rodinou ve městě G., není nijak závislý na návratu přímo k rodině do postižených oblastí. Může si zajistit bydlení a práci v jiném městě, které nebylo postiženo zemětřesením. Je dospělý, svéprávný, zdravý muž, schopný se živit vlastní prací. Není v běžném životě odkázán na péči žádné další osoby. Může tedy ve své vlasti žít samostatný život (ani v ČR není odkázán na služby poskytované příslušným pobytovým střediskem, neboť si vyřídil propustku). Navíc po nastalé přírodní katastrofě uvedeného rozsahu by mělo být morální povinností mladých, zdravých a praceschopných občanů země pomoci při odstraňování škod a obnově vlasti. Tím spíše, pokud přijíždí do Turecka pomáhat občané cizích států. Žalobci nic nebrání v tom, aby při obnově své vlasti také pomohl. Soud nemohl přisvědčit žalobci v tom, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

60. Žalovaný podrobně zhodnotil důvody podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k tomu si opatřil dostatečné množství aktuálních podkladů, jenž se týkaly situace žalobce. Žalovaný provedl dokazování v dostatečném rozsahu, zabýval se všemi okolnostmi případu v souladu se zákonem a v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Potřeba žalobce legalizovat si na území ČR svůj další pobyt z důvodů jím tvrzených není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Řízení o udělení mezinárodní ochrany nesupluje pobytové řízení u cizinců.

V. Závěr a náklady řízení

61. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
62. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tedy nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo

člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. 3. 2024

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně